

СМЕХ

Онима, који се не знају смејати

Смејте се, људи!
Смешно је!
Видите како је лако
заборавити све!
Покажите смехом
да сте јаки
и да вас ништа не плаши!

Смејте се, људи, животу,
јер смешан је
у страху од смрти!
Али смејте се и смрти,
јер смешна је
у упињању
да победи живот!

Смејте се и болести,
јер глупа је
што не зна колико смета!
Смејте се здрављу,
јер наивно је што мисли
да вечно ће бити!

Будите ми насмејани, људи!
Али, не цинични,
и не зли!
Јер, благо ономе
ко уме
од срца смејати се!

ПОЛАРНА ФАНТАЗИЈА

Стојим у поларном кругу
око окружен снежном тишином.
Посматрам Сунце на заласку
које не понире,
него кружи.

Бела поларна ноћ
након црне,
пола године ће да траје.

Око окружен тишином,
шибан поларним ветром,
испуцалог лица од хладноће,
очаран фантазијом,
посматрам природни феномен:
поноћно Сунце жижи
на хоризонту.

Посматрам одблеске са леда,
чекам да падне мрак.
Али мрака нема.
Сунце око мене кружи

не да га поједе мрак.
Дугу поларну ноћ
Заменио је дуги поларни дан.

Бела поларна ноћ,
глува поларна тишина,
ледени поларни ветар,
бесконеачни поларни дан,
и неуморно поларно Сунце.
ПОЛАРНА ФАНТАЗИЈА.

ПУТОВАЊЕ КРОЗ САН

Сестри

Легла си у белу барку
и пошла на непознат пут.
Увијена велом тајни
у зачараном океану Таме,
путујеш на другу страну ноћи.

Пловићеш до тамо целу ноћ,
открићеш непознат свет
који ћеш назвати по својој жељи.
На земљу нову немој да крочиш,
јер можеш заувек остати тамо.

У праскозорје се врати белом
барком,
усидри је на источном доку,
спокојна буди и без чежње
што се путовања сећаш кроз маглу.
Увече ћеш опет поћи
у нови свет у океану Таме.

НА ЗАЛЕЂЕНОМ ОКНУ
ФАТАМОРГАНА

Ноћне птице и лептири
заробљени у стакленој паучини
шире крила и немо
гледају у ноћ.

Ноћас су створени,
чудном игром мрза,
под њима дахћу гејзири.
Све је као фатаморгана.

Чекају призори слеђени
да их неко ослободи.
Ал' Сунце кад на истоку изрони
истопи надања на стакленој
паучини.

ЖИВОТ (ОД ДАНАС ДО СУТРА)

Хипнотисана гомила људи
 безглаво јурца градом.
 Свако граби до свога циља,
 мада је он имагинаран.
 За грехе своје криве Бога,
 иако су за њих сами криви.
 А Бог им, опет, грехе прашта.

Када се нађеш на улици, у гомили,
 нећеш знати како се
 река људи око тебе створила.
 Река те вуче улицама,
 Јурцаш с превоза на превоз...
 Пожелиш ли, бар понекад,
 да замениш овај живот за други.

Ми, људи, смо као мрави:
 У великим мравињацима живимо,
 стално негде журимо,
 као да нам је данас задњи дан,
 као да нас сутра неће бити.
 Трудимо се све да завршимо
 до вечери.

Ноћу нам глава под јастуком
 на нојеву у песку личи.
 Под јастуком тражимо милости мир,
 тражимо зрнце одмора и наде
 које јутром остављамо тамо.
 Све је около напетост
 под јастуком – варљиви мир.

Наелектрисана гомила
 живот ми покорила,
 живот који ме, из дана у дан,
 све више ломи.
 Падам.
 Устајем.
 Онда опет падам и дижем се.
 Дефиниција живота:
 хармонија – дисхармонија,
 туга – срећа, бол ...
 Хтео бих да се одморим мало.

Цео живот тако тече,
 долази још једно вече,
 и сви се надамо бољем сутра.
 А ујутро, кад устанемо,
 мислимо да још сањамо,
 и упорно чекамо вече.

ИСКРА ЖИВОТА НА ДНУ ОКЕАНА

Најлепше ми је на крају сна
пре него очи угледају дан.
Још одзвања ми последњи звук,
као ехо,
па нестаје у свитању.

Отварам очи и гледам сат.
Почео је нови дан.
Сан остављам јастуку,
у мислима се губим – тунел без
гласа.

Понекад сам као океан,
непознат себи,
не тако простран,
али тајновит
и на дну сам црн.
Тај мрак у дубини се крије.

Неку светлост у мраку видим,
плаветнило јасно и дубоко,
неће се изгубити искра у тами.

И опет мисао, мишљење,
размишљање...
Сунце већ високо је на небу
које је малочас било тамно,
на којем је негде сијала звезда моја,
искра живота са дна океана.

ВЕЛИКО Ж

Живот чини истина
Живот чини лаж
Живот чини превара
Живот чини нада
Живот чини беспуће
Живот чини глад
Живот чини почетак
Живот чини крај
Живот чини љубав
Живот чини мржња
Живот чини част
Живот чини светло
Живот чини мрак
Живот чини мир
Живот чини хаос
Живот чини мало
Живот чини много
Живот чини – ЖИВОТ

ЗАТВОР ЗВАНИ ЗЕМЉА

Живимо на малој планети
у великом Космосу.
На малој планети
ми смо још мањи.
Човек је овде,
својим рођењем,
осуђен на доживотну робију.
Земља је име за наш затвор.

СНАГА

Ноћас имам жељу да разорим свет!
Ноћас имам моћ сто година врелу!
Ноћас сам у стању све:
све да разумем и не разумем,
ноћас је мој немир мој мир,
и мој мир је мој немир.

Ко ме види – сањаће Бога!
Ко ме додирне – видеће га.
Свемоћан сам у овом тренутку,
најјачи сам од свих!

Завиде ми неки
јер бољи сам од њих.
Завиде ми! А шта би друго?
Нека цркну!
Храбро идем
да освојим свет!

У СУСРЕТ СВИТАЊУ

У сумрак птице леглима журе
да нахране увек гладне птиће
а ја се зором кући вучем
још једна ноћ
продужила ми дан

И док се други већ буде
ја се тихо у кревет увучем
пре тога ролетне навучем
да праве ми мрак.
Опет ми зора пред сан
уместо сумрак.

ПОСЛЕДЊИ ГОСТ

Финиш бурне ноћи је ту,
већ зора гаси мрак.
Уморне конобарице
на столове столице дижу,
и само чекају
задњег госта одлазак.

Чивилук гледам,
на њему само капут мој.
Схватим
да ја сам тај последњи гост.

Испијам пиће журно до краја,
плаћам га прљавом,
изгужваном новчаницом,
кусур је за бакшиш.

Немарно пребацујем
на раме капут
и излазим пред кафану
да дочекам
јутро.

СТАРИ КОФЕР

Све што имам
то ћу да ти дам,
али стари кофер –
њега ми не дирај.

У њему су
све моје тајне;
мој живот у њега је стао.
У њему чувам
свог првог кеца,
своју прву љубав
и први јецај.

У њему су моје
играчке прве
и фото-албум
са сликама већ жутиим.

Стари кофер
од свињске коже
чува тајне
да не избледе.

ЖЕЛИМ ДА БУДЕМ...

Будим се и овог јутра
у истом расположењу.
Устајем из кревета,
прилазим огледалу
пун разочарења
јер сам и даље
човек

Не желим да будем човек
желим да будем животиња!
Стидим се што сам и сам
припадник људске врсте.
Пљујем свој одраз у огледалу
јер не желим да будем
човек

До сржи је проклет
људски род:
човек на човека
до истребљења.
Последњи човек убиће себе
одмах након убиства
предпоследњега.

Не желим да будем
крвав
желим да будем
пернат или длакав;
макар ми стопала
заменили папци,
макар ме ко инсекта
појели врапци,
па био крава
или врана,
боље је него бити
човек.

Људи праве законе, ограничења
а онда их крше, руше...
Чему онда све то?
Зашто да будем човек?
Стидим се што сам
припадник врсте која не зна
када је доста.
До истребљења
човек на човека.

Будим се и овог јутра исти
устајем из кревета
као човек.